

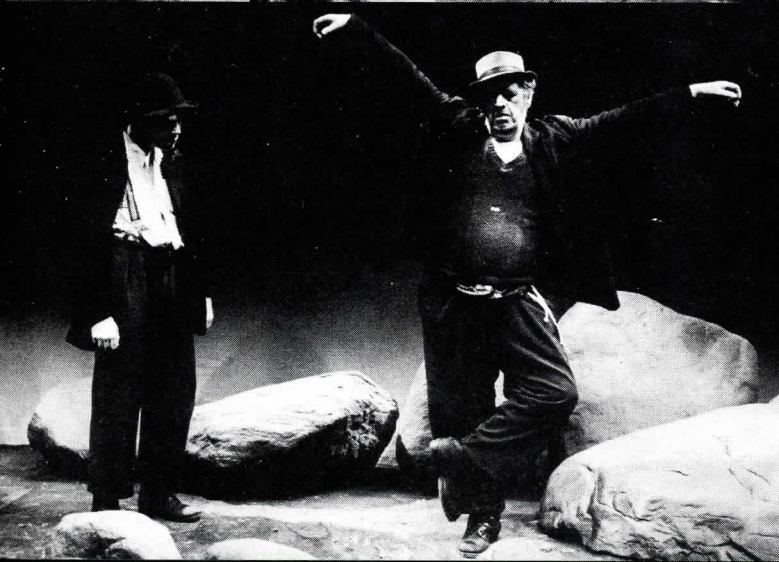
SAMUEL BECKETT

Mens vi venter på Godot.

Aarhus Teater
STIKLINGEN

FLUMMER-81

Således synes livet for mig i sammenligning med den tid, vi ikke kender, som hvis en spurv fløj hurtigt gennem hallen, kom ind gennem den ene dør og ud gennem den anden ... Et øjeblik nyder fuglen hallens lys og varme, men efter en kort stund flyver den ud igen og bliver aldrig set siden. Sådan lever vi et øjeblik uden at vide, hvad der er gået forud, og hvad der følger ...

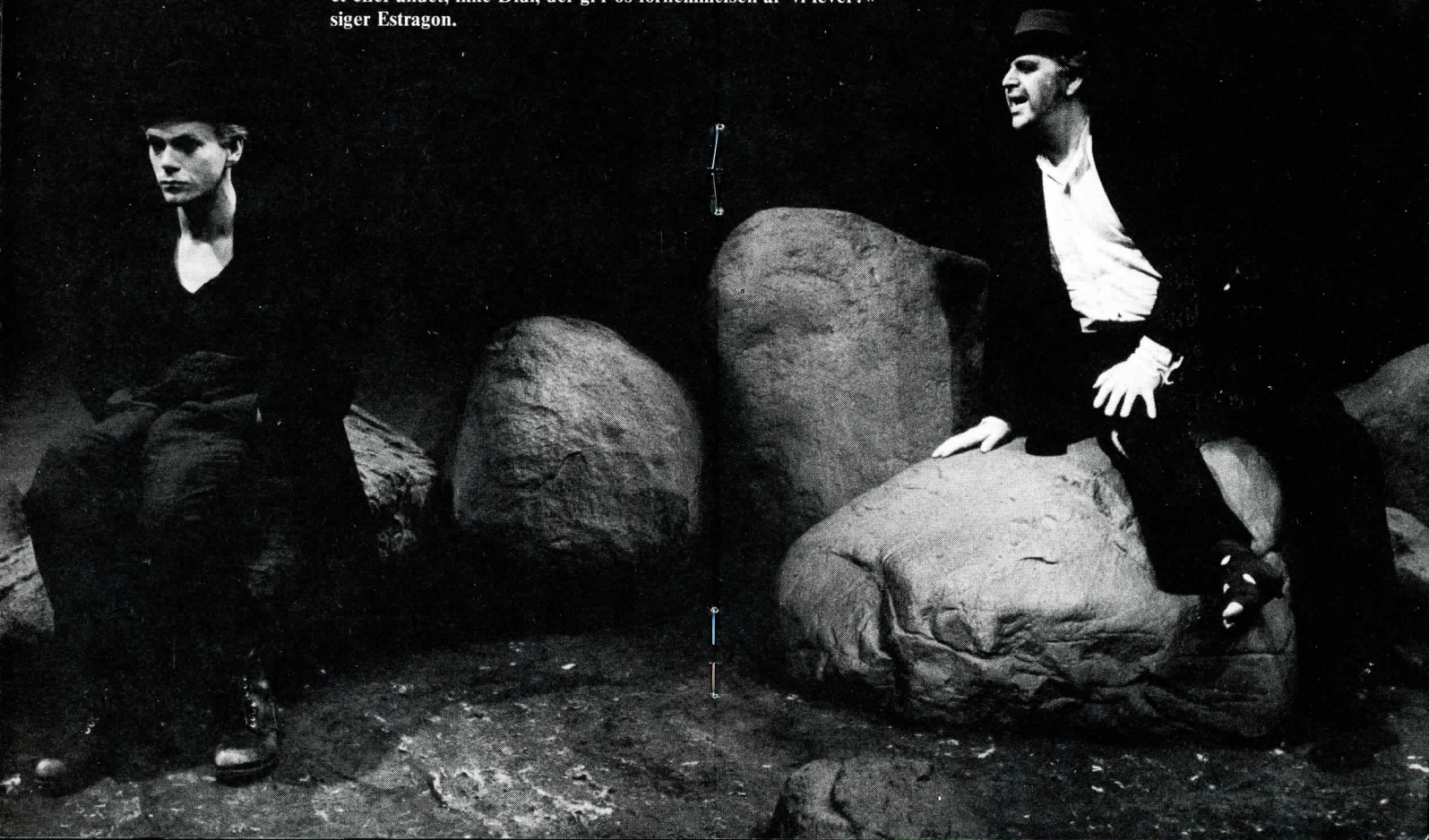
(Anglo-saksisk skribent, år 731).

Således synes livet for mig i sammenligning med den tid, vi ikke kender, som hvis en spurv fløj hurtigt gennem hallen, kom ind gennem den ene dør og ud gennem den anden ... Et øjeblik nyder fuglen hallens lys og varme, men efter en kort stund flyver den ud igen og bliver aldrig set siden. Sådan lever vi et øjeblik uden at vide, hvad der er gået forud, og hvad der følger ...

(Anglo-saksisk skribent, år 731).

Den voksende angst kan kun dæmpes, hvis man foretager sig
noget, der kan forhindre én i at tænke, om så blot for et øjeblik.
»Vi klarer os slet ikke så dårligt, vel Didi, vi to. Vi ka' altid finde
et eller andet, ikke Didi, der gi'r os fornemmelsen af vi lever?«
siger Estragon.

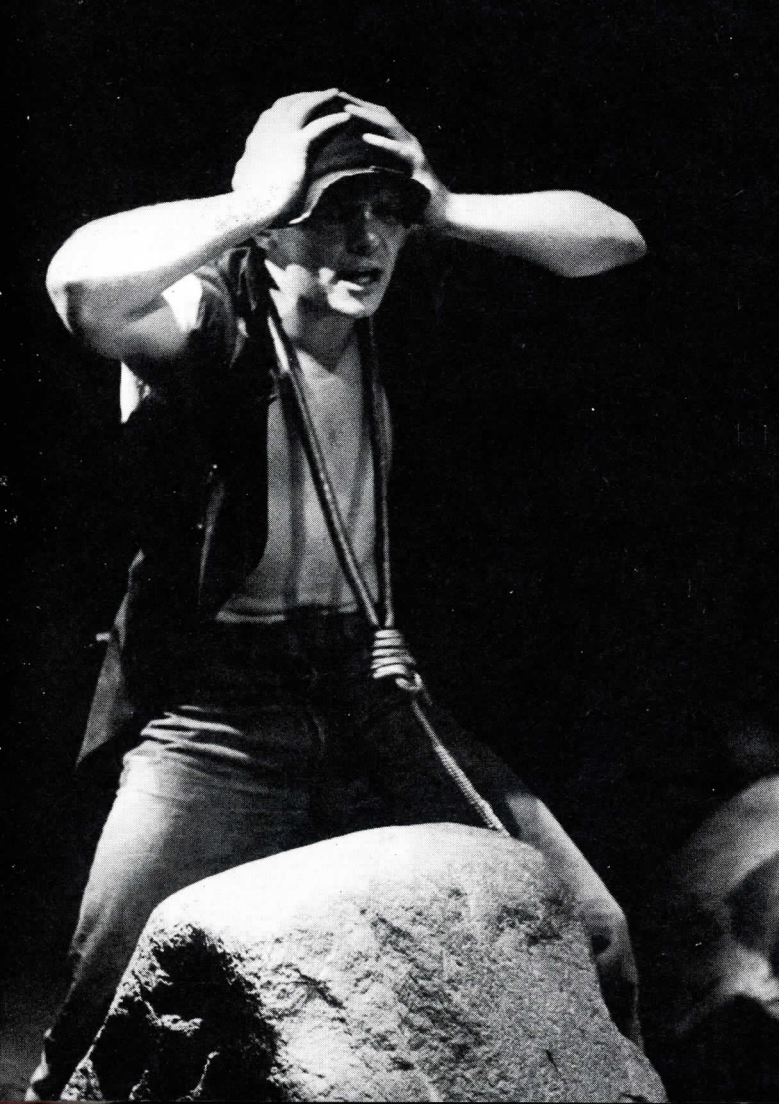
hvad skulle jeg gøre jeg skulle som i går i forgårs
kikke ud gennem blindøjet for at se om jeg er ensom
om jeg farer vild og hvirvler omkring langt fra hvert liv
i et sprællende rum
uden røst blandt de røster
som er lukket inde med mig

(Beckett).

hvad skulle jeg gøre uden denne verden uden ansigter og spørgsmål
når det at være blot tar et øjeblik når hvert øjeblik
vælter ud i tomheden i glemslen over at have været
uden denne bølge hvor til slut
krop og skygge opsluges sammen
hvad skulle jeg gøre uden denne tavshed når lavmælt tale dør
og rasende brænder efter redning og kærlighed
uden denne himmel som hæver sig
over sin ballast's stov

(Beckett).

Om hukommelsen:

En mand, der husker godt, mindes ingenting, eftersom han ikke glemmer noget. Hans hukommelse er ensartet, et vanedyr, på en gang en forudsætning for og en funktion af hans udadledige vane, han bruger hukommelsen til at fremskaffe oplysninger, men ikke til at gøre opdagelser. Han jubler: »Jeg husker det, som var det i går ...«, men det er også hukommelsens gravskrift og gi'r det præcise udtryk for dens værdi.

Han mindes gårsdagen lige så lidt, som han mindes morgendagen. Han betragter »i går« som en ting hængt til tørre sammen med den vådeste sommersøndag i mands minde, der bare hænger lidt længere henne på snoren, fordi hans hukommelse er som et klæde, og billederne fra fortiden er hans snavsetøj, der nu er vasket hvidt. Nu er hans renvaskede tøj kun hans tilfredse tjenere, der står til rådighed, når han har behov for at »mindes. Mindet beror åbenbart på iagttageren.

(Beckett).

Musik: Fini Høstrup
Regi: Per Søegaard Andersen
og Jan Bach
Suffli: Bente Linde Jensen
Lys/lydass.: Lars Bødker og
Peder Jacobsen

Belysningsmester:
Niels Emil Larsen
Tonemester: Jens Ravn
Scenemester: Kai Johansen
Malersal: Jens-Anker Olsen
Skræddersal: Hanne Gissel
Frisør: Joan Gylling
Rekvisitører: Frode Sørensen
og Viggo Jensen

Produktionsleder: Jørn Walsøe
Overregissør: Max Hansen

Foto fra afsluttende prøver:
Rolf Linder
Programforside og Plakat:
Kai Flummer
Programredaktion:
Steen Mourier
Tryk: Kannike Tryk, Århus

Teaterforlag:
Nordiska Teaterförlaget,
Edition Wilhelm Hansen,
København
Teaterchef: Jacob Kielland
Premiere: 19. september 1981
Aarhus Teater Stiklingen

... et digt om tiden, flygtigheden og eksistensens hemmelighedsfuldhed, paradokset i forandring og stabilitet, nødvendighed og absurditet.

Om tiden:

Der er ingen mulighed for at undslippe fra timerne og dagene. Hverken fra i morgen eller fra i går, fordi i går har skæmmet os eller er blevet skæmmet af os ... I går er ikke en milepæl, der er passeret, men en dagsten på årenes slagne landevej og en ubodelig del af os, i os, tung og farlig. Vi er ikke blot mere trætte på grund af i går, vi er andre, ikke længere hvad vi var før gårsdagens uheld.

(Beckett).

